

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13501/2024
26.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца „Agrosava“ д.о.о. Београд, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Марко Макевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Душан Ђорђевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1893/23 од 30.01.2024. године, у седници већа одржаној 26.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1893/23 од 30.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу П 28/21 од 13.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 7.145.388,71 динара са законском затезном каматом од 25.04.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 277.764,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1893/23 од 30.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Пожаревцу П 28/21 од 13.04.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, „Chemical Agrosava“ д.о.о. Београд, правни претходник тужиоца је као продавац дана 23.03.2018. године са „Агрозаштитом 012“ д.о.о. Пожаревац, као купцем, закључио Уговор о промету робе и услуга у вредности од 11.836.126,37 динара. Истог дана 23.03.2018.године „Chemical Agrosava“ д.о.о. Београд као поверилац и тужени као јемац су закључили Уговор о јемству којим се констатује постојање основног уговора од 23.03.2018. године и којим јемац гарантује да ће платити дуг главног дужника од 11.836.126,37 динара, који доспева на наплату у року од 30 дана од дана доспећа сваке појединачне фактуре, као и целокупни дуг главног дужника према повериоцу за будућу продају робе главном дужнику по основу предметног уговора о промету роба и услуга. Пре наведених уговора, дана 31.01.2018. године, закључен је уговор о преузимању дуга између „Chemical Agrosava“ д.о.о. Београд као повериоца, „Филип“ д.о.о. из Пожареваца као дужника, чији је директор овде тужени и „Агрозаштита 012“ д.о.о. из Пожареваца као преузимаоца дуга којим уговорне стране констатују да дужник дугује повериоцу износ од 19.970.336,97 динара, те да на основу овог уговора преузимаоца дуга преузима доспели дуг дужника према повериоцу и обавезује се да дуг дужника измири уплатом на рачун повериоца или компензацијом. Оценом налаза судског вештака економско-финансијске струке Мирослава Стојимировића утврђено је да је „Агрозаштита 012“ до 15.01.2021. године на рачун тужиоца уплатила 46.713.000,96 динара, те је тужилац закључно са тим датумом задужио „Агрозаштита 012“ за износ од 34.319.507,26 динара. Имајући у виду пословну документацију и повезаност свих правних послова не постоји дуг по Уговору о јемству овде туженог за утужени износ од 7.145.388,71 динара, а за дуговање „Агрозаштита 012“ према „Chemical Agrosava“ д.о.о. Београд. Оценом налаза вештака економско – финансијске струке Златомира Поповића, који је имао у виду целокупну документацију „Агрозаштита 012“ дугује „Chemical Agrosava“ д.о.о. за преузети дуг, као преузимаоца дуга по уговору о преузимању дуга од 31.01.2018.године, али да тужени по основу уговора о јемству од 23.03.2018.године, а у вези са уговором о купопродаји од 23.03.2018.године, као јемац, нема обавезу да исплати тужиоцу потраживани дуг, с обзиром да уговором о јемству није успостављена обавеза туженог за дуг за неплаћену робу пре закљученог уговора о јемству.

На основу утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев заузимајући правни став да је наведеним Уговором о јемству тужени јемчио за дуг из Уговора о промету робе и услуга од 23.03.2018. године, а да потраживани дуг не произлази из наведеног основног дуга за који је тужени јемчио, те нису испуњени услови из одредби 997., 998. и чл.1001. став 1. и 2. ЗОО, нити има места примени чл.446. ЗОО.

Такав закључак и правни став нижестепених судова прихвата и Врховни суд.

Одредбом члана 446. став 1. Закона о облигационим односима је прописано да се преузимање дуга врши уговором између дужника и преузимаоца, на који је пристао поверилац. Члан 997. истог закона је прописано да се уговором о јемству јемац обавезује

према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу дужника, ако то овај не учини, а чланом 998. да се уговором јемац обавезује само ако је изјаву о јемчењу учинио писмено. Члан 1001. ставом 1. је прописано да се јемство може дати за сваку пуноважну обавезу, без обзира на њену садржину, а ставом 2. да се може јемчити и за условну обавезу, као и за одређену будућу обавезу.

Имајући у виду да тужилац поднетом тужбом тражи исплату дуга по основу јемства, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев, с обзиром да се Уговором о јемству од 23.03.2018. године тужени као јемац обавезао тужиоцу као повериоцу да ће испунити пуноважну обавезу дужника по основу Уговора о купопродаји робе од 23.03.2018. године, као и дуг за будућу продају робе главном дужнику по основу наведеног уговора. Тужени као јемац није у обавези да исплати потраживани износ дуга од 7.145.388,71 динара, будући да предметни дуг не произлази из наведеног основног уговора о купопродаји робе од 23.03.2018.године за који је тужени јемчио. Такође, према Уговору о преузимању дуга од 31.01.2018. године „Агрозаштита 012“ д.о.о. је преузималац дуга, а не тужени. С тога не постоји обавеза туженог за испуњење уговорне обавезе и исплату потраживаног дуга тужиоцу у смислу чл.262 став 1., а у вези чл. 997 и 1001. ставом 1. и 2. ЗОО, нити има места примени одредбе чл.446 ЗОО.

Насупрот ревизијским наводима да је Уговором о јемству од 23.03.2018.године тужени јемчио за целокупни дуг главног дужника „Агрозаштита 012“ д.о.о. Пожаревац, наведеним уговором тужени је јемчио само за дуг по основу Уговора о купопродаји робе од 23.03.2018. године, као и за евентуалне будуће продаје робе главног дужнику по основу наведеног уговора, али није јемчио и за сва остала дуговања „Агрозаштита 012“ д.о.о. Пожаревац насталих у пословању са тужиоцем, из којих произлази потраживани дуг.

Како се наводима ревизије кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања (с позивом на налаз других вешака, које суд није прихватио), са којих разлога се ревизија не може изјавити, исти су оцењени као неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**